

[Ministeren for skatter og afgifter]

andre i betroede stillinger, hvis beslutninger vi alle sammen er afhængige af. Vi rammer lysten til at øge investeringerne og til at øge indtægten gennem større arbejdsindsats. Jeg kender personlig ingen i det indtægtslag, der her er tale om, og det er et højt indtægtslag, som har disse indtægter uden at måtte arbejde hårdt og risikobetonet for dem.

Dertil kommer, at selve ændringsforslaget – dér er jeg også enig med hr. Wilhjelms – er fuldstændig tilfældigt. Den foreslåede skærpelse af beskatningen vil nemlig være afhængig af de udskrivningsprocenter, som de enkelte kommuner og amtskommuner har fastsat på et tidspunkt, hvor de måtte gå ud fra, at 70 pct.-grænsen ville være gældende i 1983. Hvis man virkelig mener, at en sådan skærpet beskatning af merindtægten, som der ligger i dette forslag, på tredje skalatrin, er forsvarlig, bør den omfatte skatteyderne i alle landets kommuner, dvs. også skatteyderne i de kommuner, der har forholdsvis lave beskatningsprocenter. Derfor er forslaget forkert, det er ulogisk, og det er uhensigtsmæssigt.

Lige et par enkelte bemærkninger endnu. Regeringen beskytter ikke de høje indtægter på andre gruppers bekostning, og det bliver ikke rigtigere, fordi det atter og atter gentages. I hvert fald er det ved dette forslag til udskrivningsloven ikke rigtigt. Vi har en forhøjelse af udskrivningsskatten, og vi har en forhøjelse af progressionen ved at sænke sidste skalatrin, men regeringen vil til enhver tid benytte sin mandatmæssige styrke til at beskytte befolkningen i alle indtægtsgrupper mod et skattemæssigt anarki, og når man fjerner et skjold i det øjeblik, man har brug for skjoldet, og når folketingsrådet først indfører skjoldet og derefter fjerner det, når det bliver aktuelt, så nærmer vi os skattemæssigt anarki.

Jeg har en dyb forståelse for, at i det hus, vi befinder os i, er de rigtige løsninger de løsninger, der er mulige, dvs. dem, der er flertal for. Det finder jeg ikke noget forkert i, for i vort samfund – skønt mere homogent end andre – er der forskellige interesser, og der er forskellige grupper. Vi skal lytte til hinanden og bøje af for hinanden.

Det har vi også gjort i de ændringsforslag, som regeringen har stillet, og det vil vi også gøre i det fortsatte arbejde om skattelovene.

Stavad (S):

Det var jo interessant at høre skatteministerens svar vedrørende formueskatten og skatteloftet. Jeg vil godt sige, at det er lidt sørgeligt, at skatteministerens argumentation ikke er vandtæt. Hvis vi ser på ministerens argumentation omkring formueskatten med regulering, hvor ministeren påstår, at min argumentation er forkert, så havde vi jo den diskussion ved første behandling, hvor, som jeg sagde, man siger fra regeringen: vi forlader princippet om, at vi regulerer på grundlag af prisstigningerne. Derefter går man ind og regulerer for personfradragenes vedkommende efter forventet lønstigning. Formuerne har intet med forventet lønstigning at gøre, og derfor er det i sig selv ulogisk, at man regulerer formuebundgrænsen efter forventet lønstigning. Når man går ind på den måde, hr. minister, må det være rimeligt, at man siger: hvordan forventer vi formueudviklingen vil være?

Vi har stillet et spørgsmål til ministeren. Det findes på bilag 6 i svaret på udvalgets spørgsmål 4 og 5. Hvis vi bruger den der anvendte fremgangsmåde, betyder det, at vi skulle have haft en formuebundgrænse på 1.069.000 kr., altså ud fra de samme kriterier, som regeringen i øvrigt har lagt til grund for udskrivningsloven. Når vi har valgt 1.050.000 kr., er det rigtigt, at det hænger sammen med, at vi mister et provenu på grund af et ekstra formuenedslag.

Hertil siger ministeren, at det var den gamle regering, der foreslog det. Nej, hr. minister, det var ikke den gamle regering. Det var et forslag, den gamle regering fik trukket ned over hovedet imod socialdemokratiets stemmer. Derfor er det ikke en vaklen i geledderne fra socialdemokratiets side. Derfor er det en klar holdning, som vi fortsætter i opposition.

Ministeren siger, at skatteloftet er borgernes sidste værn, og at man fjerner tilliden i befolkningen til folketingsrådet. Set fra mit synspunkt synes jeg egentlig, at det næsten er på grænsen af det grove, at en minister i den regering, vi nu har fået, overhovedet fra denne talerstol vil nævne ordet »fjerne tillid«, efter at man har foreslået, at efterlønsmodtagere, der er gået på efterløn under nogle bestemte betingelser, skal have ændret dem med tilbagevirkende kraft, hvor man tager